

Władysław Filipowiak, Jerzy Wojtasik, Michał Dessoulavy, Jacek Jankowski

---

Wolin. Stanowisko 8 "Młynówka"

Informator Archeologiczny : badania 6, 112-113

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

tworzyła w warstwach skupisk lecz była przemieszana i luźno rozrzucona. Posiadany materiał ceramiczny pozwala jedynie ustalić ciągłość osadnictwa od okresu Hallstatt C po wczesnośredniowiecze.

Ustalenie chronologii absolutnej grodziska przy obecnym stanie badań jest niemożliwe, ponieważ nie przekopano konstrukcji wałów i nie natrafiono na zwarte osadnictwo znajdujące się we wnętrzu 52 hektarowego dziedzica.

WITÓW, pow. Kazimierza Wielka

patrz epoka brązu

WOLIN

Pracownia Archeologiczna

Stanowisko 8 "Młynówka"

Zakładu Archeologii Nadodrza

Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN w Wolinie

Badania prowadzili dr Władysław Filipowiak,
mgr Jerzy Wojtasik, mgr Michał Dessoulavy,
mgr Jacek Jankowiak. Finansowało Wolińskie
Towarzystwo Kultury. Pierwszy sezon badań.
Osada łużycka z wczesnej epoki żelaza i
cmentarzysko wczesnośredniowieczne.

Stanowisko 8 "Młynówka" jest położone na piaszczystym wzgórzu, gdzie znajduje się rozległa osada łużycka prawdopodobnie z wczesnej epoki żelaza / mało charakterystyczny materiał zabytkowy nie pozwala jeszcze na uściślenie chronologii / i wczesnośredniowieczne cmentarzysko z X-XII wieku, nawarstwione na pewnym odcinku na osadę łużycką.

Prace wykopaliskowe na wczesnośredniowiecznym cmentarzysku prowadzono w latach międzywojennych oraz w latach 1953-1959 i w 1969 r. W związku z eksploatacją piasku podjęto badania, aby uratować pozostałości osady i cmentarzyska.

W północno-zachodniej części wzgórza przebadano prawie 8 arów, wyeksploatowano 15 palenisk i 72 jamy z osady kultury łużyckiej oraz 3 zniszczone wczesnośredniowieczne groby ciałopalne. Paleniska, jamy i groby zalegały około 25-50 cm pod darnią.

Paleniska były nieregularne, ułożone z małych kamieni polnych częściowo przepalonych, między którymi zalegał czarny piasek i ślady węgielków drzewnych oraz drobne ułamki naczyń glinianych. Wielkość palenisk na powierzchni wynosiła od 100 do 150 cm a głębokość 5-20 cm. Odkryte jamy o różnej wielkości

/ 30 - 200 cm i więcej/, kształtu przeważnie okrągłego, owalnego lub nieregularne były głębokie 20-30 cm, niektóre dochodziły do 50 cm. Wypełnisko jam stanowił jasno-szary piasek, w którym występowały drobne ułamki naczyń a w niektórych polepa. Nie jest wykluczone, że niektóre jamy znaczniejszej wielkości są pozostałościami po późziemiankach, inne odpadkowe a nieprzekraczające 30 cm średnicy - po słupach podtrzymujących konstrukcje dachowe.

Osada lużycka rozciągała się prawdopodobnie w kierunku południowym i częściowo północno-wschodnim. Część południowa uległa zniszczeniu jeszcze w okresie międzywojennym na skutek eksploatacji piaskownicy.

Przyszłoroczne badania i w latach następnych będą skoncentrowane na odcinkach wzgórza jeszcze nienaruszonych wybieraniem piasku.